

Portakal Bahçesi

– ErtğrulErdoğan · 31 Temmuz 2010

Tülay öğretmen Jandarma teğmen eşiyle birlikte otobüsün orta koltuğunda gideceği kasabanın bilinmezliğinde gözleri dalgındı... Toroslar aşıldığında Adana'nın İç Anadolu'ya yakın Tufanbeyli kasabasının tabelası da uzaktan görünmüştü. Kocasının çalışacağı yer belliydi. Tülay öğretmen ise nerede çalışacağını henüz bilmiyordu. Otobüsten indiklerinde dışarının sıcaklığı ikisini de ürkütmüştü. "Ben bu sıcaklarda ne yaparım?" diye kocasına hayıflanarak baktı... Birlikte Kaymakam'ın odasına girdiklerinde, genç kaymakamın sıcak karşılaması gerginliklerini almıştı. Kaymakam, İlçe Milli Eğitim Müdürünü telefonla arayıp, Tülay öğretmenin nerede çalışacağını öğrendi. Kaymakam; "Merak etmeyin öğretmen hanım, güzel bir köyde çalışacaksınız. Gideceğiniz bu köy, dört asır öncesinde kurulmuş ve ilk yerleşenlerin de kurnaz, çalışkan ve 'yaman insanlar' olmasından dolayı bu köyün adını da "Yamanlı" konmuş." "Buraya uzak mı?" " On kilometre. İleride Fırat Dağı'nın doğusuyla Göksü Irmağı'nın batısına düşüyor, gidip gelirken zamanla öğrenirsiniz. Arabanız var mı?" " Şimdilik yok ama yakında almayı düşünüyoruz" " Evet isterseniz çalışacağınız okuldan bahsedeyim" " Fena olmaz" " Okulumuz beş derslik, şu anda doksan altı öğrencisi var. Sarı boyalı tek katlı şirin bir okul. Yalnız sobayla ısınacaksınız" Tülay öğretmen, Hükümet Konağı'ndan ayrıldıklarında ilçenin dar sokaklarında kalacakları lojmana yöneldi. Hemen hemen bir çok ev tek katlıydı ve çatılarında kiremit yoktu. Tülay öğretmen düz çatı üstündeki büyük silindirlere şaşırıp, kocasına sordu; " Çatıların üstündeki silindirler ne işe yarıyor?" " Yağmur yağdığında sular eve akmasın diye sıkıştırma yapıyorlarmış, bende buraya gelmeden önce bir arkadaşımдан öğrendim." " İlçe böyleyse, köyün hali kim bilir nasıldır!" " Türkiye'nin neresinde olursak olalım, çalışacağız..." " Doğrusu okulumu merak ettim. Hadi hemen gidip bir bakalım." Köye giden minibüsün içi fena kokuyordu. Hayvan taşıdığı koltuk altındaki pisliklerinden belliydi. Tülay öğretmen burnunu kapatsa da koku ciğerini deliyordu. Nefes almak için kafasını pencereden uzatıp, sarp dağların yamaçlarını uzun süre seyretti. Virajlı ve tozlu yolların çukurları arasında köye indiklerinde Tülay öğretmenin midesi kötüydü. Kusmamak için kendisini zor tuttu. Minibüs şoförünün tarif ettiği okulun dış cephesi kaymakamın dediği gibi sarı renkli ve tek katlıydı. Bahçesindeki Türk Bayrağı şanlı dalgalanıyordu. Okulun bahçesine girdiklerinde öğrenciler yoktu. Bodur boylu, kel ve üstündeki ceketi yıpranmaya yüz tutmuş, alaca renkli kravatlı adam elini Tülay öğretmene uzatıp; " Sizi bekliyorduk, öğrencilerimiz ders yapmadan evlerine gidiyordu. İyi ki geldiğiniz hoca hanım" diyerek odasına buyur etti. Çay ve sohbetlerin ardından Tülay Öğretmen arabadaki kokuya benzer sınıfları gezdi. Sınıfların boya istediği belliydi. İçinden " Ben bu okulu adam ederim" dedi. Oturacağı masasına baktı. Tozluymdu. Eliyle silip oturdu. "Müdürüm kaç öğrencimiz var?" " Hocam, beş derslik okulumuzda şu an doksan altı öğrencimiz mevcut, onların bir çoğu da yakın köylerden geliyor." " Girişte odun yığınlarını gördüm, okulumuz sanırım sobayla ısınıyor." "Evet, soba yakmayı bilir misiniz?" " Evlendiğimiz ilk yıllarda yakmıştım" " Güzel..." Tülay öğretmenin okuldaki ilk günüydü... Öğrencilerini inceledi. Bir çoğunun önlüğü soluk renk ve sağı solu sonradan elle dikilmişti. Yakalar buruşuk ve griye çalışıyordu. Öğrencilerin ayaklarına baktı, çamurlu ve

yırtıktı. Gülen yüzlerdeki saçlar ise dağınıktı. Tülay öğretmen bakışlarını pencereden dışarıya bıraktığında iç geçirdi. Duvarların boyasından sonra, bu durumu da 'yardım kampanyası' ile aşacağını düşündü. Öğrencilerini tek tek kaldırarak ailelerini sordu ve onlarla ilgilenerek daha yakından tanımak istedi. Kış kendini iyice hissettirmeye başlamıştı. Sınıfın pencereleri zor kapanıyordu. Aralardan üfleyen rüzgar pencere kenarındaki öğrencileri sobaya rağmen üşütüyordu. Haftanın son günüydü. Tülay öğretmen ertesi günün tatil olmasına çok sevindi. Andın okunmasından sonra okula giren öğrencilerin çantalarından çıkardığı odunları kontrol eden Müdürü izledi. Tombul ve okulun sevimli öğrencisi Mehmet, soğuk ve uzun yoldan gelmenin yorgunluğu ile burnu kızarıktı. Ardınca burnunu çekse de sümüğünün ağzına yaklaşmasına mani olamıyordu. Elinin tersiyle burnunu temizledi. Tülay öğretmenini gördüğünde kafasını önüne eğdi. Tülay öğretmen, gülümseyerek şaka yolluda olsa sordu; "Mehmet odun nerde?" "Hocam, inanım evimizde odunumuz kalmadı. Babam bu karda kışta dağa gitti. Topladığında getiricem" dediğinde, Tülay öğretmen, içerdeki odun yığınlarından kalın olanını alıp Mehmet'e uzattı. "Hadi, müdürüne göster, sonrada sınıfına geç" dediğinde, Mehmet sevindi. Tülay Öğretmen gün boyu Mehmet'i izledi... Onun "Hocam, inan evimizde bile odunumuz kalmadı" sözü aklından hiç çıkmadı. Eve döndüğünde eşine anlattı. Ertesi gün Mehmet'in evine bir kamyon odun yıkılmıştı... Öğrenciler hafta başının yorgunluğu ile uykuluydu. İstiklal Marşı'nı okuduklarında sesleri gürdü. Mehmet ışıdayın gözleriyle bu kez başı dikti. Kucak dolusu odunu Tülay Öğretmeninin ayakları dibine bıraktığında Tülay öğretmende huzur içinde gülümsüyordu... Tülay öğretmenin en sevdiği hafta sonları portakal bahçelerinin turculuğunda kaybolmaktı... Dere kenarındaki uçsuz bucaksız portakal bahçesine yakın, yeni aldıkları arabasıyla durdu. Her seferinde paçalarını sıvazlayıp derenin soğuk suları arasında bahçelere girmek haftanın yorgunluğunu alıyordu. Bahçenin sessizliği içinde sepetine özenle doldurduğu portakalları seyretmenin zevkini hiçbir şeyde bulamıyordu. Akşam üzeriydi. Yalnızca derenin gürül gürül akan suyun sesi doğayı kaplamıştı. Bir ağaçlardaki, birde yerdeki portakallara baktı. 'En iyisi yerdekileri almak, yoksa hepsi çürüyecek' diye sepetine doldurmaya başladı. Derenin çağlayan kısmından arabasına yöneldiğinde köylü bir adam karşısına dikildi. Adamın kaşları gergin, pala bıyıkları ve kirli kasketi altındaki suratı ise hiç güven vermiyordu. Tülay öğretmen içinden; "Ya tecavüzcüye ne yaparım!" diye kalbinin hızlı atmasına engel olamadı. Dizlerinin bağının yavaş yavaş çözüldüğü titremesinden belliydi. Adam, bakışlarını Tülay öğretmenin üzerinde yoğunlaştırmıştı. Tülay öğretmen; "Ben Adana'ya yeni geldim. Tufanbeyli İlçesi'nin Yamanlı Köyü'nde öğretmenlik yapıyorum!" sözlerini kendini kurtarmak adına söyledi. Adam, kasketini oynatıp, terlerini sildi ve sertçe; "Birde öğretmen olacak! Heç utanmıyon mu?" "Bir sepet ama..." "Tarlamdan portakal çaldın, hincik seni jandarmaya götürcem!" dediğinde Tülay öğretmeni kendi cipine davet etti. Tülay öğretmen, "Başka çarem yok" diyerek elindeki sepetle birlikte adamın yanına bindi... Adam sessizdi ama solumasından sinirli olduğu belliydi. Adam karakola yaklaştığında Tülay öğretmen içinden gülüyordu. Karakol önünde bekleyen nöbetçi askerler, köylüyle öğretmeni komutanlarının karşısına çıkardı. Kapıdan ilk giren köylü adam oldu. Saygı adına kasketini çıkartıp önüne aldı. Daha sonra arkadan giren Tülay öğretmen kocasına gülümseyerek; "Sus" işareti yaptı. Kocası durumu anlamıştı. Komutan sandalyesinden geriye yaslanarak adama baktı; "Evet sizi dinliyorum" sözü asker ciddiyetindeydi. Şikayetçi adam; "Komutanım, bu kadını bahçemden portakal çalarken yakaladım. Şikayetçiyim

ondan!" dediğinde, komutan eşine döndü; " Doğru mu?" Tülay öğretmen rahat ve pişkince; " Ama kocacığım, ben onları yerden topladım. Ağaçlara elimi bile sürmedim. Hem onların yerde çürümelerine de razı olamazdım değil mi?" sorusuyla Köylü adam, bir öğretmene birde komutana baktı; " Aman komutanım üç-beş portakalın lafımı olur. Bahçem size feda olsun!" dediğinde oynadığı kaskette buruştu. Geri geri gelip kapıdan uzaklaştığında odadan gülme sesleri eksik olmuyordu...

Ertuğrul Erdoğan Temmuz 2010/ Bursa